

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani) L. Holevițaia
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, V. Buhnaci, L. Pruteanu

Î N C H E I E R E

11 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Mocanu Serghei,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Mocanu Serghei
împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal cu privire la
contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 30 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
admis apelul declarat de Mocanu Serghei, casată integral hotărârea din 25 octombrie
2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și pronunțată o nouă hotărâre, prin care
acțiunea depusă de Mocanu Serghei a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă :

La 20 februarie 2017, Mocanu Serghei a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal cu privire la
contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că la 24 martie 2015 s-a adresat cu o
plângere Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, prin care a
solicitat tragerea la răspundere a persoanelor care au prelucrat și au eliberat lui Marcel
Balagura și avocatului Popa Paulian, înscrisuri, care conțin date cu caracter personal.

Actele care conțineau date cu caracter personal au fost prezentate la Judecătoria
Chișinău, sediul Centru de către Balagura Marcel și autentificate de avocatul Popa
Paulian.

Prin decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal
nr. 31 din 27 ianuarie 2017, a fost constatată lipsa încălcării prevederilor Legii privind
protecția datelor cu caracter personal.

Mocanu Serghei a invocat că decizia în cauză a fost emisă cu încălcarea termenului
legal de examinare a plângerilor, prevăzut de art. 27 din Legea nr. 133 din 08 iulie 2011,
care prevede că subiectul datelor cu caracter personal care consideră că prelucrarea
datelor sale nu este conformă cu cerințele prezentei legi, poate înainta Centrului o
plângere în termen de 30 de zile din momentul depistării încălcării.

Totodată, a menționat că în norma menționată prevede că în urma examinării plângerii, Centrul emite o decizie motivată care prevede fie lipsa încălcării prevederilor legislației, fie suspendarea operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, fie rectificarea, blocarea sau distrugerea datelor neveridice ori obținute ilicit. Decizia este comunicată părților interesate în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii.

La fel, a specificat că decizia Personal Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 31 din 27 ianuarie 2017 este nemotivată din cauză că controlul s-a efectuat incompetent, superficial și părtinitor de către colaboratorul Centrului, deoarece avocatul Popa Paulian este fost angajat al Centrului pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal.

Reclamantul Mocanu Serghei a solicitat anularea deciziei Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 31 din 27 ianuarie 2017 și constatarea faptului încălcării termenului legal de 30 de zile prevăzut pentru examinarea plângerii depuse la 24 martie 2015.

Hotărârea din 25 octombrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea depusă de Mocanu Serghei a fost respinsă.

Prin decizia din 30 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Mocanu Serghei, casată integral hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani din 25 octombrie 2017 și pronunțată o nouă hotărâre, prin care acțiunea depusă de Mocanu Serghei a fost admisă parțial.

S-a constatat faptul că Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a încălcat termenul legal de 30 de zile privind examinarea plângerii depusă de Mocanu Serghei la 24 martie 2015.

În rest, acțiunea a fost respinsă.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 31 din 27 ianuarie 2017 a fost emisă întru executarea hotărârii din 30 martie 2016 a Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, rămasă irevocabilă conform încheierii din 21 decembrie 2016 a Curții Supreme de Justiție și deci nu poate constitui obiect al contenciosului administrativ în temeiul art. 4 lit. h) al Legii contenciosului administrativ.

La 04 iunie 2018, Mocanu Serghei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel în partea respingerii cerințelor, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Mocanu Serghei, în motivarea recursului a menționat că la judecarea cauzei, instanța de apel a interpretat și a aplicat greșit normele de drept material, care se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2) lit. a), b) și c) din Codul de procedură civilă.

A reiterat că instanța de apel eronat a stabilit că decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 31 din 27 ianuarie 2017 nu poate fi contestată deoarece este exceptată de la controlul judecătoresc. Or, la caz instanța de apel urma să înceteze procesul pe acest capăt de cerere.

Totodată, recurentul a specificat că decizia instanței de apel nu cuprinde expunerea motivelor invocate în cererea de apel, fapt ce indică la examinarea superficială a apelului, astfel soluția instanței de apel nu conține o argumentare clară din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției la care s-a ajuns.

Astfel, i s-a încălcat dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 30 ianuarie 2018, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 04 iunie 2018, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Mocanu Serghei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Mocanu Serghei.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Luiza Gafton

Dumitru Mardari